

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. R.**, narozený dne x
státní příslušností x
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2021 č.j. KRPA-315938-32/ČJ-2020-000022-ZZC

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o prodloužení doby jeho zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 12. 2020 č.j. KRPA-315938-12/ČJ-2020-000022-ZZC, a to o 90 dnů.

2. Žalobce v žalobě namítal, že byl žalobou napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech. V úvodu uvedl výčet zákonných ustanovení, která měla být tímto rozhodnutím porušena. Dle žalobce z napadeného rozhodnutí vůbec nevyplývá, na jakém základě se žalovaný domnívá, že v běhu prodloužení zajištění bude vydán náhradní cestovní doklad a bude tak moci být naplněn účel zajištění, v této části žaloby také odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se problematiky zajištění. Žalobce měl za to, že vzhledem k pandemii onemocnění Covid-19 nelze předpokládat, že jeho správní vyhoštění do země původu bude možné realizovat. Také prodloužení trvání doby zajištění považoval za nezákonné, neboť účel zajištění nemůže být naplněn, protože délka zajištění byla stanovena s ohledem na složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, konkrétně ověření totožnosti žalobce ze strany Velvyslanectví Uzbekistánu v Berlíně. Dále žalobce široce odkazoval na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a Nejvyššího správního soudu, poznamenal, že z napadeného rozhodnutí není seznatelné, jakými úvahami se správní orgán při vydání napadeného rozhodnutí řídil, když dospěl k názoru, že správní vyhoštění bude možné realizovat v době stanovené rozhodnutím o prodloužení zajištění, zejména, že neuvedl konkrétní bližší časové údaje, statistiky či pravidelnost letů do země původu. Dospěl k závěru, že zajištění cizince je protiprávní nejen tehdy, je-li možnost vyhoštění zcela vyloučena, ale pokaždé existuje-li v daném případě „pravděpodobná absence reálného předpokladu vyhoštění.“
3. Žalobce také namítal, že žalovaný neprokázal, že by případný výkon správního vyhoštění mařil a nesouhlasil s argumentací, že z jeho postupu je zřejmé, že v jeho případě nemohou být účinně uplatněna mírnější donucovací opatření. Měl za to, že skutečnost, že nemá v České republice žádnou adresu pobytu, nepostačuje jako argument, kvůli kterému nelze využít zvláštní opatření.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval některé rozhodné skutečnosti a argumenty z žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Správní spis pak obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č.j. KRPA-315938-3/ČJ-2020-000022 ze dne 12. 12. 2020, podkladové materiály č.j. KRPA-315938-4/ČJ-2020-000022, rozhodnutí o zajištění žalobce č.j. KRPA-315938-12/ČJ-2020-000022-ZZC ze dne 12. 12. 2020, žalobou napadené rozhodnutí č.j. KRPA-315938-32/ČJ-2020-000022-ZZC ze dne 9. 3. 2021.

8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 12. 12. 2020 v 9:00 hod. prováděla hlídka oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort pobytovou kontrolu se zaměřením na dodržování pobytového režimu cizinců na adrese ul. Pujmanové 887/15, Praha 4 – Podolí, při které byl kontrolován žalobce. Provedenou lustrací v dostupných informačních systémech bylo zjištěno, že žalobce je veden v ENO s platností od 9. 11. 2019 do 21. 8. 2024, na základě těchto skutečností byl žalobce zajištěn a eskortován na odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Kaplanova 2055, Praha 4 – Chodov k provedení dalších opatření. Bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území České republiky i po uplynutí doby stanovené k vycestování rozhodnutím o správním vyhoštění KRPA-403011-14/ČJ-2019-000022-SV ze dne 25. 11. 2019, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění v délce 4 roky a stanovena doba k vycestování do 30 dnů od právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, když ve stanovené době nevycestoval a nadále v období od 21. 8. 2020 do 12. 12. 2020 pobýval na území České republiky v rozporu s tímto rozhodnutím. Žalobce nepodnikl žádné kroky k realizaci vycestování a dále pobýval na území bez cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. V České republice nemá žádný majetek, bydlí v pronajatém bytě, bez nájemní smlouvy a adresu si nepamatuje.
9. Dne 12. 12. 2020 bylo pod č.j. KRPA-315938-12/ČJ-2020-000022-ZZC vydáno dle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o zajištění žalobce v délce trvání 90 dnů. Následně dne 9. 3. 2021 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, kterým se podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodlužuje doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 90 dnů.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
12. V § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: *„Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“*
13. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).

14. Žalovaný odůvodnil nezbytnost a přiměřenost prodloužení zajištění žalobce o 90 dnů na stranách 4 a 6 až 8 napadeného rozhodnutí. Zde žalovaný shrnul obsah sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9. 3. 2021, č. j. CPR-40366-4/ČJ-2019-930310, ze kterého vyplynuly následující informace: „*Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ŘSCP“) ve věci zjišťování totožnosti výše jmenovaného cizince sděluje následující skutečnosti. Veškeré dokumenty týkající se zjištění totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu pro shora uvedeného cizince byly dne 14. 1. 2021 prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí ČR odeslány na Velvyslanectví České republiky v Berlíně, které mělo dané dokumenty předat k vyřízení na Velvyslanectví Uzbekistánu v Berlíně. Vzhledem ke skutečnosti, že do současné doby ŘSCP neobdrželo žádnou zprávu o stavu věci, byl ze strany ŘSCP dnešního dne učiněn telefonický dotaz na konzulární oddělení Velvyslanectví České republiky v Berlíně, kdy tímto bylo zjištěno, že žádost o ověření totožnosti shora uvedeného cizince byla dne 20. 1. 2021 předána na Velvyslanectví Uzbekistánu v Berlíně, ale dosud Velvyslanectví ČR v Berlíně od nich neobdrželo rovněž žádnou odpověď. Ze strany konzulárního oddělení Velvyslanectví České republiky v Berlíně bylo proto přislíbeno, že danou věc na Velvyslanectví Uzbekistánu v Berlíně zaurgují a poté o stavu věci budou informovat ŘSCP. Jelikož do současné doby tedy nedošlo k ověření totožnosti výše uvedeného cizince a nebyl mu tak dosud vydán Velvyslanectvím Uzbekistánu náhradní cestovní doklad, není proto možné provést jeho realizaci správního vyhoštění do země původu. S ohledem na dosavadní průběh ověřování totožnosti cizince vyplývá, že lhůta pro jeho zajištění je nedostačující a nelze v současné chvíli predikovat její délku.*“ Na základě uvedeného žalovaný s důrazem na stále probíhající ověřování totožnosti a absenci jakéhokoli platného cestovního dokladu potřebného k realizaci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie zhodnotil, že dosavadní lhůta k zajištění žalobce je s ohledem na složitost zajištění celého procesu vyhoštění nedostačující. V návaznosti na uvedené poté žalovaný shrnul situaci a jednání žalobce, který na území dále pobýval i přesto, že mu bylo uloženo správní vyhoštění a nečinil žádné kroky k opuštění území. Žalovaný v tomto přístupu spatřuje silný záměr žalobce vyhnout se správnímu vyhoštění a vzhledem k jeho despektu vůči právnímu pořádku České republiky, nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění ze zemí Evropské unie a povinností z toho plynoucích je žalovaný přesvědčen, že žalobce by v případě, kdy nebude zajištěn za účelem správního vyhoštění, dobrovolně ze zemí Evropské unie nevycestoval. V zájmu ochrany chráněných zájmů společnosti, kdy není možné zajistit náležitosti k realizaci správního vyhoštění v době trvání dosavadní lhůty zajištění, přistoupil žalovaný k jejímu prodloužení. Délka prodloužení o 90 dnů byla stanovena s ohledem na složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, tj. zejména z důvodů, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem a je potřeba mu zajistit náhradní cestovní doklad. Ze strany správních orgánů jsou však již činěny veškeré kroky, aby byl náhradní cestovní doklad žalobci vydán, a realizace správního vyhoštění jeho osoby je v prodloužené době potencionálně možná. Přihlédnuto bylo rovněž i k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, letenky nebo vyjednání průvozu žalobce přes jiné státy, kdy je nutné zajistit policejní eskortu a komunikace s domovským státem žalobce o jeho zpětvzetí, kdy doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje obvykle okolo 30 dnů. Žalovaný je přesvědčen, že doba 90 dnů je s ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti přiměřená, a že správní vyhoštění žalobce bude možné v této době realizovat.
15. Soud konstatuje, že při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vzal v úvahu odůvodnění žalovaného, co se týče prodloužení zajištění žalobce o 90 dnů, jako celek tak, jak jej nalezl

napříč celým napadeným rozhodnutím. Takto lze konstatovat, že odůvodnění napadeného rozhodnutí, je úplné a kompletní a vyhovuje kladeným požadavkům.

16. Soud shledal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí reflektoval aktuální skutkové okolnosti případu a na základě těchto rozhodl o nezbytnosti a přiměřenosti prodloužení zajištění žalobce o 90 dnů. Z odůvodnění žalovaného na stranách 4 a 6 až 8 je zřejmé, jaké úvahy ho vedly k přesvědčení, že správní vyhoštění bude možné realizovat v době stanové rozhodnutí o prodloužení. S ohledem na prodlužování procesu získání náhradního cestovního dokladu způsobené nutností spolupráce několika správních orgánů napříč státy a s ohledem na zajištění veškerých nezbytných náležitostí pro realizaci samotného správního vyhoštění žalobce se soudu jeví stanovená doba prodloužení zajištění žalobce o 90 dnů jako přiměřená a odůvodnění jako dostatečné.
17. Soudu je z jeho činnosti známo, že správní vyhoštění do Uzbekistánu jsou realizována i v době probíhající pandemie Covid-19, a to zejména ze skutkově obdobných případů, kdy došlo k zajištění občanů Uzbekistánu. Také na webových stránkách žalovaného jsou dostupné statistiky realizovaných správních vyhoštění v jednotlivých částech roku 2020, kdy již pandemie nemoci Covid-19 probíhala po celém světě. Tyto informace jsou žalovanému z jeho praxe známy a dle soudu není nezbytné v odůvodnění rozhodnutí uvádět konkrétní statistiky, pokud jsou veřejně dostupné a ověřitelné. Stejně tak je žalovanému z jeho praxe známa doba běžná pro zajištění ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu, tato doba se však velmi liší v závislosti na konkrétních okolnostech případu. Dobu, kterou trvá vydání náhradního cestovního dokladu, v daném případě nebylo možné uvést vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný prozatím neobdržel ani pozitivní, ani negativní odpověď na svou žádost od zastupitelského orgánu Uzbekistánu, tato odpověď však již byla zaurgována ŘSCP a žalovaný na ni bude muset náležitě reagovat. Vzhledem ke skutečnosti, že žádost o ověření totožnosti žalobce byla na Velvyslanectví Uzbekistánu předána jeden a půl měsíce před vydáním napadeného rozhodnutí, tak lze dle praxe, kterou má soud v obdobných případech, očekávat, že bude v prodloužené době zajištění žalobci vydán náhradní cestovní doklad a jeho vyhoštění bude realizováno, a to přesto, že proces ověřování totožnosti státních příslušníků Uzbekistánu je zdoluhavý. Dle soudu tedy nelze tvrdit, že v případě žalobce bylo rozhodnutí o prodloužení doby zajištění nezákonné.
18. Po právní stránce nic nebrání obstarání náhradního cestovního dokladu občana Uzbekistánu. Žalobce se dle spisového materiálu nikdy dříve nepokoušel náhradní cestovní doklad zajistit. V jeho případě ani nic nenasvědčuje tomu, že země žalobcova původu nevydá jeho náhradní cestovní doklad. Situace žalobce není zcela výjimečná, obvykle se jedná o cizince z území bývalého Sovětského svazu, jde o osoby, které nemají zájem se vrátit do země původu a tedy i činit aktivní kroky k získání náhradního cestovního dokladu.
19. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí řádně a komplexně zabýval otázkou nezbytnosti prodloužení zajištění žalobce, jakož i odůvodnění a přiměřenosti stanovené doby prodloužení zajištění žalobce o 90 dnů, a své závěry dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Závěr, ke kterému žalovaný dospěl, je dle soudu zcela logickým vyústěním veškerých v řízení posuzovaných skutečností a soud se s nimi ztotožňuje. Žalovaný zdůvodnil, jaké kroky k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat. Námitku žalobce proto soud shledal jako nedůvodnou.

20. Městský soud v Praze k možnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019 č. j. 7 Azs 144/2019-19, ve kterém se uvádí: „*Problematikou uložení zvláštních opatření namísto zajištění se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, k tomu uvedl: „Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložením zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno.“ Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 - 30). Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná. Požadavek na aplikaci mírnějších prostředků proto nelze vykládat tak, že policie je povinna nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu cizince zajistit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 - 64). Důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců paušálně nevylučuje možnost použití zvláštního opatření. Správní orgán je vždy povinen zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím 7 Azs 144/2019 řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy Evropské unie (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38). Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 - 74; ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40; nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51).“*
21. Zdejší soud je toho názoru, že se žalovaný s otázkou možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování řádně vypořádal. Na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí dostatečně a srozumitelně vysvětlil, proč se rozhodl žalobci žádné ze zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců neuložit. Nelze tak přisvědčit názoru žalobce, že žalovaný nedostatečně nepřezkoumatelně vyhodnotil možnost uložení mírnějších opatření ve formě zvláštních opatření. Soud dodává, že pokud jde o možnost uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalobce v současné době nemá na území České republiky žádný povolený pobyt, nemá zde hlášenou adresu, nemá žádný majetek. Z uvedených důvodů je vysoké riziko, že se bude vyhýbat správnímu orgánu, neboť je mu známo, že zde pobývá neoprávněně, že porušil zákony České republiky a je osobou, které je vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce nečinil kroky k vycestování z území České republiky, přestože věděl, že na území pobývá nelegálně a je s

ním vedeno řízení o správním vyhoštění. K možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním není v případě žalobce možné, neboť tento finanční prostředky na složení finanční záruky nemá. Co se týče možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, žalovaný měl s ohledem na zjištěné skutečnosti za to, že žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit na policii v době policií stanovené, žalobce již dříve nectil právní předpisy České republiky. Obdobně žalovaný uvedl i k možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců s tím, že žalobci je uložení zvláštního opatření za účelem vycestování neúčelné, neboť žalobce opakovaně porušuje právní předpisy, čímž dává jasně najevo, co si myslí o právním řádu České republiky. Námitka žalobce, že skutečnost, že cizinec nemá v České republice žádnou hlášenou adresu pobytu, nepostačuje jako argument, kvůli kterému nelze využít zvláštní opatření, je tedy zcela nedůvodná, neboť žalovaný v odůvodnění uvedl, že v případě žalobce je reálné, že se na adrese nebude zdržovat a bude se vyhýbat správnímu orgánu. Žalovaný tedy neargumentoval pouze skutečností, že žalobce nemá v České republice hlášenou adresu pobytu, ale i předchozím chováním žalobce a jeho neochotou respektovat v předchozích případech právní řád České republiky. Námitka je nedůvodná.

22. Soud má za to, že závěry ke kterým dospěl, nejsou v rozporu s žalobcem uváděnou judikaturou Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva.
23. Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce na osobní svobodu a je dostatečně odůvodněno (ust. § 2, § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 správního řádu). Žalovaný tedy postupoval správně, když dle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodloužil dobu zajištění žalobce o 90 dnů. Tento závěr pak řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil.
24. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. března 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně